

Interrailtrip Schotland 2012

27 augustus 2012. We staan met z'n drieën te wachten op onze trein aan Overpelt-station. Die drie, dat zijn twee goede vrienden van me, Alexander van der Wiel en Olivier Simons, en ikzelf, Geron Vanderfeesten.

De trein die we moeten halen zal ons via Brussel en Londen naar de meest noordelijke regio van het V.K. voeren: Schotland. De reis die we gingen maken, doorliep zowat het hele land. We zouden ruw terrein doorkruisen, oogverblindende vergezichten tegenkomen van op de toppen van heuvels met namen die angst inboezemen (zoals bv. 'The Devil's Staircase') en onderweg zouden we nog veel meer meemaken.

De grote afstanden gingen we met de trein doen, tussenin zouden we onze rugzak van 15 kg berg op, berg af sleuren.

Maar ik kan beter eerst uitleggen hoe we bij het idee gekomen zijn naar Schotland te reizen. En wat dit te maken heeft met Interrail.

Begin dit jaar won ik een Interrailticket. We hadden toen ook al het idee rond te trekken door Schotland. Ik won dat ticket echt op het juiste moment want we waren net aan het plannen voor deze reis. Maar dit zou alles veel gemakkelijker en goedkoper maken.

Terwijl we daar stonden te wachten in Overpelt was alles nog prima. We hadden geen idee wat ons te wachten stond en keken er ongelooflijk naar uit!

Arthur's Seat

De eerste stop van de reis was Edinburgh, de hoofdstad van Schotland. Het hostel waarin we sliepen was perfect gelegen. Het lag bijna op de Royal Mile. Dit is de weg tussen de 2 grootste kastelen van Edinburgh, die toevallig 1 mijl van elkaar liggen. Een bezoek aan Edinburgh start bijna automatisch op deze weg. Dat is dus ook precies wat we de dag na onze aankomst hebben gedaan. We zijn echter niet begonnen met The Castle of Edinburgh, maar we zijn eerst tot aan het andere kasteel gewandeld: Hollyrood Castle. Van daaruit hebben we al meteen een berg(je) beklommen: Arthur's Seat. (Zie foto 1&2) Deze berg kijkt uit over Old Town en New Town, de haven en de zee.

Omdat Edinburgh een prachtige stad is, hebben we na een heerlijke, zonnige middag op die berg gewoon nog een beetje de stad verkend.

West Highland Way

Woensdag 28 Augustus. Vanaf nu begint de reis pas goed. De komende 3 dagen staan er drie trektochten door de westelijke Highlands op het programma. Het zijn drie onderdelen van de West Highland Way, een 10-daagse tocht die je van net boven Glasgow tot in Fort William brengt. Deze laatste stad zou ook onze eindbestemming zijn. Het is een route die alom bekend is bij backpackers en niet te onderschatten valt.

De trein bracht ons tot een dorpje waar nog maar weinig mensen van gehoord hebben waar er nog minder wonen: Bridge of Orchy. (Zie kaart, foto 15) We begonnen er met volle moed aan en het zijn werkelijk drie memorabele dagen geworden.

De bijgevoegde foto's geven een idee over de verbazingwekkende landschappen die we zijn tegengekomen. (foto's 3&4) Om elke hoek schuilde een ander magnifiek zicht over lochs, glens of bens. Maar wie zoiets wil zien, moet een prijs betalen. En of we die betaald hebben: in zweet, ontbering en jeuk! Ten eerste moesten we bij elke berg die zware rugzak van minstens 15 kg naar boven zeulen. Ten tweede waren de afstanden aanzienlijk. Op voorhand denk je: 'Oh, 20 km op een dag, dat valt nog goed mee!' Dat dachten wij ook. Maar viel dat even tegen! Ze spreken daar niet voor niets over 'Schotse mijlen'. Want het is niet zomaar 20 km lopen door een natuurpark over vlak terrein zoals dat in België meestal het geval is. Je moet ook denken aan de wegen die vaak niet meer zijn dan een hoop keien, aan paden die meer dan af en toe meedogenloos steil zijn, aan afdalingen die net de moeilijkste weg naar beneden lijken te nemen... En dan is er natuurlijk nog het weer. Als het in de Highlands gaat regenen zie je letterlijk van ver de bui al hangen. En als hij boven je hangt, zal je het geweten hebben! Het is geen zware regen die je doet gaan schuilen. Eerder dikke motregen waarvan je denkt: 'Hier kunnen we nog gemakkelijk door.' Maar na een uur is alles door- en doornat en na een uur of 3-4 begin je die regen te haten met een passie!

Maar wat zegt het spreekwoord weer? Na regen komt zonneschijn, niet? Wel, dat geldt daar evenzeer! Als de zon dan terug schijnt en je bent zelf compleet doorweekt, kijk je vaak van op een hoogte neer over bv. een pikzwart meer, omringd door ongerepte Highlands. Op zo'n momenten weet je weer waarom je door al die ontbering, die kou, die blaren, die honger... doorbijt. Zo'n momenten geven je dat onbeschrijflijke gevoel dat je echt leeft!

Na deze driedaagse hebben we eens goed gegeten, een heerlijke douche gepakt en op een echt bed geslapen in ons hostel in Fort William. Dit zijn kleine dingen, maar geloof me: je leert ze echt appreciëren als je ze hebt moeten missen!

De volgende dag namen we de trein richting Glasgow. We hebben de stad wat verkend maar we hebben die paar dagen vooral gebruikt om wat op krachten te komen. Ik zat op een zaterdagavond in een pub te schrijven aan dit verslag, met een heerlijke 'pint of Guinness' langs me, en dacht terug aan die drie afgelopen dagen. We zijn maar drie dagen onderweg geweest, maar het lijkt wel een eeuwigheid. We hebben ons al verschillende keren afgevraagd welke dag nu de zwaarste is geweest. Was het nu de eerste dag, woensdag de 29ste, waarop we dachten dat 15 km een eitje zou zijn totdat dit 15 mijl (ong. 23km) bleek te zijn? Die eerste dag waarop we doodgelukkig waren 's avonds een camping en een douche te vinden maar letterlijk opgevreten werden door legioenen muggen zodat we hoofd en mond moesten bedekken met handdoeken? (Remember: '...de prijs wordt betaald in zweet, ontbering en JEUK.')

Of was het de tweede dag waarop ik me gewoon ronduit belabberd voelde omdat ik 's nachts in de tent heb moeten overgeven, waarschijnlijk puur van de vermoeidheid? Diezelfde dag waarop ik in diezelfde toestand het hoogste punt van de hele West Highland Way op moest, de Devil's Staircase genaamd? (Zie foto 5&6)

Of was het de derde dag waarop de steile hellingen maar uit het niets bleven komen terwijl de regen genadeloos op ons neerplensde? De dag waarop we beschutting zochten in een bosje om te bekomen maar koukleumend verder moesten omdat we de blikken spaghetti niet open kregen, het warme water omviel en bij overmaat van ramp het gasvuur het begaf? (Zie foto 7) (Niet lang daarna kwamen we echter iemand tegen die heerlijk warme koffie en thee uitdeelde. Wat een held! Zie foto 8)

Ik weet niet welke dag ik tot zwaarste zou uitroepen. Maar ik weet één ding: ik zit hier nu wel over mezelf te schrijven en over hoe ik die bergen beklommen heb. Maar eigenlijk vallen mijn eigen 'daden' in het niets bij die van mijn reismakkers. Hoewel zij ongelooflijk afzagen van hun voeten die

simpelweg vol stonden met grote blaren, heb ik ze niet horen klagen. Ze waren altijd voor mij op de top (wat misschien ook te wijten is aan het feit dat zij een veel betere conditie hebben dan ik)... Die twee mannen zijn altijd positief gebleven. Op het einde van de dag konden we, hoe belabberd we ons ook voelden, samen gewoon zo enorm hard om onze eigen miserie lachen. En geloof me: als je het plezier er niet meer van inziet, kan je beter gewoon stoppen! Deze twee hebben er voor gezorgd dat ik de kracht vond om te blijven doorgaan. Ze hebben er voor gezorgd dat de 3 dagen op de West Highland Way de moeite waard zijn geweest en dat we samen zo ver zijn geraakt.

Terwijl ik daar zo op die regenachtige zaterdagavond in die pub zat, kon ik enkel denken: 'God, we zitten nog maar in de helft van onze trip en we hebben samen al zoveel meegemaakt. Ik ben zo blij dat ik hier nu ben en ik kan niet wachten op deel twee van de trip!!'

Omdat er in Glasgow niet veel te zien valt, is er ook niet veel over te vertellen. Veel meer dan uitrusten hebben we er niet gedaan.

Op maandag reisden we weer door naar Inverness, de hoofdstad van de Highlands. Tijdens deze reis kwam de flexibiliteit van de Interrail Global Pass er goed uit. We dachten dat de historische stad Stirling wel een bezoekje waard was. Bovendien lag het toch op onze route. Bij de verplaatsing naar Inverness hebben we dus in één adem deze stad met zijn mooie burcht bezocht. Iets wat dus totaal niet op de planning stond, konden we dus zomaar passeren. Allemaal door de flexibiliteit van Interrail. I love it!

Second week in

Maandag 03/09 bracht de trein ons dus via Stirling naar Inverness. We wisten dat we het twee dagen later weer zwaar zouden krijgen tijdens onze trektocht door de Cairngorms, een immens natuurgebied vlakbij Inverness. Maar op die drie dagen in de Western Highlands hebben we heel wat beginnersfouten gemaakt. We waren vastbesloten hieruit te leren en het beter te doen.

Het belangrijkste was voor ons rust te nemen. We hadden dit al gedaan in Glasgow en we besloten het in Inverness ook rustig aan te doen. Op de dag dat we er aankwamen, hebben we dus ook op ons gemak de stad wat verkend. Maar afgezien van het feit dat Inverness een heel gezellige, kleine stad is, ben je er al snel klaar met 'sightseeing'. En wat doen 3 18-jarigen dan zoal met de rest van hun namiddag als even niets meer moet? Juist: in de pub zitten, poolen en wat drinken. Een heerlijke manier om de namiddag en avond te vullen!

De volgende dag was veel minder lui. Na een stevig 'Scottish breakfast' (waar men de gewoonte heeft zoveel mogelijk in het frituurvet te smijten, tot de toast toe) zijn we op onze fietsen gesprongen om een tocht langs Loch Ness te maken. Het was een prachtige fietstocht met prachtig zicht op het Loch maar tegelijkertijd behoorlijk vermoeiend door het glooiende landschap. Het was dus niet letterlijk een rustdag maar wel een ontspannende dag. (Zie foto's 9&10)

Maar woensdag had ik het gevoel dat al dat gerust in Glasgow en Inverness genoeg was geweest. Op die dag lieten we alle beschaving weer achter ons en trokken we de Cairngorms in, zowat het meest woeste terrein in heel Schotland. Het is eigenlijk één grote bergketen die jaarlijks duizenden backpackers aantrekt om zijn verlaten vlaktes te doorkruisen en zijn ruige bergen te overwinnen. Want we kunnen het bevestigen: als je er middenin zit, oogt het terrein echt ruig, verlaten en schijnbaar onbegaanbaar. Daar heb ik regelmatig moeten denken aan een citaat van een bekende Oudgriekse filosoof, dat ik weliswaar een eigen twist heb gegeven: 'De Cairngorms bieden dat wat men niet verwacht en ook niet gelooft.' Wat bedoel ik hiermee? Wel, je kunt gelezen hebben over de

Cairngorms en er wat over gezien hebben op TV. Maar toch kan niets je voorbereiden op de rotsachtige bergpassen, de steile heuvels, de zompige 'moors' en natuurlijk de midges (dit zijn kleine mugjes die blijkbaar nog veel talrijker waren dan op de West Highland Way of WHW). Al dit onverwachte hebben we in de volgende twee dagen aan den lijve moeten ontdekken. (zoals ik zei: '...wat men niet verwacht...')

Net zoals op de WHW begonnen we die woensdag er aan met volle moed. Maar het grote verschil was dat we al heel wat beter voorbereid waren: we wisten beter waar we ons aan konden verwachten, we hadden meer eten meegenomen en hadden beter vooruit gepland. Het plan was als volgt: we wilden een stuk van de Lairig Ghru-route doen. Omdat deze te lang (en eigenlijk te zwaar) was om volledig te doen in 4 dagen, besloten we het wat in te korten. Zo gezegd, zo gedaan en met volle moed vertrokken we andermaal op pad, de ongerepte wildernis in.

We hadden elkaar nog zo gezworen het rustig aan te doen en het allemaal niet zo te onderschatten zoals we precies een week eerder gedaan hadden. Maar die eerste dag maakten we echter zo'n vorderingen dat we er de volgende dag de prijs van moesten betalen. Op dag 2 waren we aan het ontbijten vlak voor onze tent in een smal dal langs een riviertje. (Zie foto 11) We realiseerden ons dat de Lairig Ghru-route heel wat zwaarder was dan we op voorhand hadden gedacht. Die eerste dag waren we een lange, smalle kloof tegengekomen waar niet echt een pad doorliep. Je moest echter je eigen weg zoeken doorheen de kloof die bezaaid was met rotsblokken. Met die zware rugzakken die een mens helemaal uit balans brengen, moesten we hier dan overheen klauteren. Dat was geen gemakkelijke klus en, toegegeven, er was ook wel wat risico aan verbonden. Eén misstap en je viel op de rotsblokken die meestal zo groot waren als een kleine auto. (Zie foto 12)

Terwijl we daar zo zaten te ontbijten keken we eens op onze kaart. We zagen dat het pad dat voor ons lag ons ook door een kilometerslange, eveneens zeer smalle kloof zou leiden. De kans zat er dus dik in dat we weer zouden moeten klimmen en klauteren. Met de ervaring van de vorige dag en na een blik te hebben geworpen op onze rantsoenen dachten we eens goed na. We overlegden en besloten 2 dingen. Als we zouden verdergaan zouden we ten eerste een nog groter risico pakken dan de vorige dag omdat de lengte van de kloof die voor ons lag veel groter was. We beslisten dat risico niet te nemen. Ten tweede maakten we de simpele vaststelling dat we te weinig voedsel bij hadden voor 4 dagen. En elke tocht is gedoemd te mislukken als je zonder voedsel komt te zitten.

Conclusie: terugdraaien richting Aviemore. Ik moet wel zeggen dat ik met pijn in het hart die kloof achter me liet op die zonnige donderdagochtend. Achter me zag ik hem verdwijnen en ik vond het zo spijtig deze enorme uitdaging achter me te moeten laten. Maar net als mijn twee reismakkers wist ik dat dit de beste beslissing was.

Omdat mensen de neiging hebben de Highlands te onderschatten, bleek de terugtocht naar Aviemore ook weer een stuk zwaarder dan verwacht. Maar goed, we zijn veilig aangekomen in de stad, hebben een heel degelijke camping gevonden en hebben ons daar voor de volgende twee nachten 'gesetteld'. Diezelfde avond konden we genieten van een warme maaltijd (wat al weer even geleden was) en van een hete, deugddoende douche. (Als ik me niet vergis heb ik daar wel 10-15 minuten onder gestaan. En ik denk dat ik niet de enige was.)

De komende dagen bolden we eigenlijk gewoon wat uit. Het was immers al vrijdag nadat we een eerste keer geslapen hadden op die camping. De vakantie liep dus op z'n einde. Net als de eerste dag na de WHW was deze vrijdag een lui dagje. Buiten Fish 'n chips eten en een lokale wandeling maken, hebben we die dag niet veel gedaan.

Zaterdag zouden we saaiweg de trein hebben moeten pakken naar St. Andrews. Althans, dat was het plan. Maar vermits we naar Schotland zijn getrokken om veel nieuws te ontdekken en omdat we alle drie avontuurlijk zijn ingesteld, hebben we een alternatief uitgewerkt. We hebben de trein genomen naar Kyle of Lochalsh, een vissersdorp in het Westen, langs de Isle of Skye. En ook nu weer heb ik enkel lof voor Interrail en hun fantastische formule die voor zoveel flexibiliteit zorgt. Het laat je echt dingen ontdekken. Na een magnifieke treinreis langs zee-inhammen (cfr. fjorden) en lochs hebben we daar 's avonds in het wilde weg onze tent opgeslagen op een heuvel met prachtig zicht over de bergen die uitliepen in de zee. We genoten er van onze laatste dag in het wild. Want we wisten dat de volgende dag één lange treinrit (van wel 6u!) zou zijn tot in Edinburgh. Na een overnachting in Edinburgh zouden we dan de trein moeten nemen die ons via Londen en Brussel in 9 uur naar huis zou brengen.

Veel spannends hadden we dus niet meer in het vooruitzicht. Dus konden we maar beter genieten van de zonsondergang en de oogverblindend mooie zonsopgang, daar op die heuvel die uitkeek over Kyle of Lochalsh, de zee en de bergen. (Zie foto's 13&14)

Terugblik

Velen hebben ons al gezegd: 'Jullie hebben zo'n geluk dat jullie zo'n reis kunnen maken!' En ik moet ze gelijk geven. Ik ben ongelooflijk blij dat ik dat ticket heb gewonnen! Ik heb enkel lof voor Interrail omdat hun formule ons de kans bood deze 'once in a lifetime'-tocht te ondernemen. En ik kan ook enkel onze ouders bedanken die ons gesteund hebben in onze grootse plannen. Zonder hun hulp zou het gewoon niet gelukt zijn. Zo simpel is het.

Maar het meest fantastische is het feit dat ik met 2 van m'n beste vrienden al wat meer van de wereld heb kunnen zien. We hebben samen fantastische plaatsen bezocht en hebben geweldige mensen ontmoet.

Maar wie of wat we nog het meest zijn 'tegengekomen' was onszelf. Het heeft ook onze 5 à 6-jarige vriendschap keer op keer op de proef gesteld. En misschien was het doel van heel het avontuur niet enkel het reizen op zich. We hebben ook enorm veel geleerd. Niet enkel over het land maar ook over onszelf, onze grenzen, verantwoordelijkheid, plan trekken en... de waarde van vrienden. Samen hebben we afgezien en geweldig gelachen, we hebben gevloekt en gejuicht, we hebben dieptepunten gehad en overwinningen behaald... Samen hebben we op 'ocharm' 2 weken tijd enorm veel meegemaakt.

En dat is misschien wel waar reizen om draait: het is niet enkel een zoektocht naar avontuur in vreemde landen, maar ook een zoektocht naar levenswijsheid, naar onszelf.

P.S.: Dit is iets wat we heel ons leven lang nooit zullen vergeten: onderschat NOOIT de Highlands!

Foto's Schotland

1&2

3&4

5&6

7&8

9&10

11&12

13&14

